

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 24/14

Luksemburg, 27 lutego 2014 r.

Wyrok w sprawie C-79/13

Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers
/ Selver Saciri i in.

Zasiłek pieniężny przyznawany osobom ubiegającym się o azyl powinien umożliwić im znalezienie w razie potrzeby zakwaterowania na prywatnym rynku najmu

Pomoc pieniężna może być wypłacana przez instytucje systemu pomocy społecznej z zastrzeżeniem przestrzegania przez nie minimalnych norm prawa Unii w dziedzinie materialnych warunków przyjmowania

W dniu 11 października 2010 r. rodzina Sacirich złożyła wniosek o udzielenie azylu w Belgii. Tego samego dnia federalna agencja przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Fedasil) poinformowała rodzinę o niemożności przyjęcia i skierowała ją do publicznego centrum działań społecznych w Diest (OCMW). Nie uzyskawszy zakwaterowania, rodzina Sacirich skorzystała z lokalnego rynku najmu. Nie będąc w stanie płacić czynszu, złożyła do OCMW wniosek o przyznanie pomocy pieniężnej, której jej odmówiono, uznając, że powinna ona przebywać w strukturach przyjmujących zarządzanych przez Fedasil.

Belgijski wymiar sprawiedliwości nakazał wtedy Fedasil udzielić przyjęcia rodzinie Sacirich (co nastąpiło w dniu 21 stycznia 2011 r.) i wypłacić jej kwotę niespełna 3000 EUR za trzy miesiące, w ciągu których nie mogła ona otrzymać zakwaterowania od Fedasil. Dyrektywa Unii¹ stanowi bowiem, że gdy zakwaterowanie (wśród innych materialnych warunków przyjmowania) nie jest dostarczane w naturze, musi zostać zapewnione za pomocą zasiłków pieniężnych lub talonów. W odniesieniu do okresu, podczas którego rodzina Sacirich nie korzystała z zakwaterowania w naturze ani z zasiłku pieniężnego wystarczającego do zapłacenia czynszu (październik 2010 r. – styczeń 2011 r.), zostały wniesione odwołania przez Fedasil oraz rodzinę Sacirich do arbeidshof te Brussel (trybunału pracy w Brukseli, Belgia). Ten ostatni zadał następnie Trybunałowi Sprawiedliwości kilka pytań.

W pierwszej kolejności sąd odsyłający starał się ustalić, a) czy jeśli państwo członkowskie, które zapewnia materialne warunki przyjmowania w postaci zasiłków pieniężnych (a nie w naturze), ma obowiązek przyznawać je od złożenia wniosku o udzielenie azylu i b) czy powinno upewnić się, że kwota tych zasiłków jest w stanie umożliwić osobom ubiegającym się o azyl uzyskanie zakwaterowania. W tym względzie Trybunał przypomniał, że okres, podczas którego materialne warunki przyjmowania powinny być dostarczane rozpoczyna się od złożenia wniosku o udzielenie azylu, jak wynika to z brzmienia, ogólnej struktury i celu dyrektywy.

Ponadto, zdaniem Trybunału, z dyrektywy wynika również, że przyznawana pomoc pieniężna musi być wystarczająca do zapewnienia godnego poziomu życia odpowiedniego dla stanu zdrowia osób ubiegających się o azyl oraz ich utrzymania, przy czym państwo członkowskie powinno dostosować warunki przyjmowania do specjalnych potrzeb osoby ubiegającej się o azyl, aby w szczególności utrzymać jedność rodziny i uwzględnić dobro dziecka (i tak wysokość zasiłku musi umożliwić zakwaterowanie małoletnich dzieci z ich rodzicami). Gdy zakwaterowanie nie jest dostarczane w naturze, zasiłek pieniężny musi w razie potrzeby być wystarczający, aby umożliwić ubiegającemu się o azyl zapewnienie sobie zakwaterowania na prywatnym rynku najmu, przy czym zakwaterowanie to nie może być jednak wybierane według osobistej wygody ubiegającego się o azyl.

¹ Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31, s. 18 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 6, s. 101).

Sąd odsyłający zastanawiał się również, czy w razie przeciążenia struktur zakwaterowania państwa członkowskie mogą odsyłać osoby ubiegające się o azyl do instytucji systemu ogólnej pomocy społecznej. W tym względzie Trybunał stwierdził, że zasiłki pieniężne mogą być wypłacane za pośrednictwem tych instytucji, o ile instytucje te zapewniają osobom ubiegającym się o azyl poszanowanie minimalnych norm przewidzianych dyrektywą. Innymi słowy, przeciążenie sieci przyjmowania nie może uzasadniać jakiegokolwiek odstępstwa od przestrzegania tych norm.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Kontakt prasowy: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106